K ilustraci mostu přes propast našich špatností Ti teď přidám ještě pár doslova manuálních námětů. Některé malé věci totiž můžou naše kreslení a povídání učinit pro našeho Jirku buď hladkým a jasným nebo taky docela nepohodlným, či úplně odpudivým…

1) Jsi−li pravák, snaž se mít Jirku po své levé ruce. Jde o to, aby Ti do Tvého kreslení po celou dobu dobře viděl.
Jestliže jste se už posadili obráceně − máš−li tedy Jirku po své pravé ruce − nevadí. Jen po každém kroku musíš při svém kreslení dát kreslící ruku pryč.

2) Sedíte−li u stolu při rozhovoru naproti sobě, pootoč se ze své strany mírně doprava. Tady je důležité, aby Jirka Tvůj obrázek neměl vzhůru nohama. Jirka se na protější straně stolu přirozeně natočí ze své strany mírně doleva. V případě leváků to všechno bude obráceně.

3) Ještě mám jednu zdánlivou drobnost, v níž jsou někteří lidé pozoruhodně necitliví. Při kreslení jsi Jirkovi fyzicky blíž než při běžném rozhovoru! Počítej s tím, že někteří lidé mohou mít čichové buňky vyvinuté lépe než ty! Proto navrhuji, abys rozumně dbal na aroma svých úst. Tvoje celkové aroma je součástí emocionálních doprovodných jevů, které se překvapivě silně podílejí na rozhodování lidí, s nimiž komunikujeme. Tady pomáhá žvýkačka. Prostě jich mám vždycky pár s sebou a je to…

Jeden dlouholetý křesťan mi vyprávěl, jak se po delším duchovním rozhovoru svého kamaráda zeptal, jestli má nějaké překážky pozvat Ježíše do života. Jasná a klidná odpověď zněla: „O žádných překážkách nevím…“ „Najednou jsem jaksi nevěděl, co mu mám říct dál,“ přiznal mi letitý věřící.

Nemůžu jinak, než že Ti velmi doporučím, Aby sis svoje kreslení obrázku a povídání několikrát dokola vyzkoušel, procvičil. Vezmi papír a tužku a nahlas to říkej nejdřív sám sobě. A opravdu si to kresli. Pak totéž i s kreslením v těch různých pozicích odvyprávěj svému parťákovi. Možná Ti prozradí, co mu na Tvém povídání připadá dobré, zajímavé a co ho třeba tak nějak spíš odpuzuje…
Svoje vyprávění zkoušej vždycky celé! A pamatuj, že ve Tvé prezentaci Ježíšovy dobré zprávy musí být příklad, jak toho Ježíše pozvat do života!

Lidé u nás netuší, že s Ježíšem mohou mít osobní vztah!

O to méně mají ponětí, jak takový vztah s Ježíšem navázat. − Potřebují jasný návod − prakticky, obyčejně, „neduchovně“. Konkrétní příklad, co mají tomu Ježíši říct…

U některých lidí − i když jsem viděl jejich duchovní zájem − jsem si kdysi neuměl představit, že bych jim dal jakoukoli výzvu. Až mnohem později − v některých byznysových kontaktech (když dělám tréninky v komunikaci a ve veřejném projevu) − jsem se to trochu naučil: „Promiňte, pane doktore. Teď jsme si o tom popovídali. Mám pro vás takový zvláštní návrh. Můžeme si to spolu vyzkoušet?“ A pak po něm chci, aby se postavil a daný komunikační prvek mi prostě předvedl, a to hned několikrát! Musím Ti říct, že jsem nikdy nenarazil na žádný odpor! Ani u vlivných byznysmenů, náměstka primátora, ani u děkana univerzitní fakulty…
Od jisté doby stejný princip používám i v duchovních rozhovorech: „Promiňte, pane doktore, dokážete si představit, že byste Ježíši řekl něco takového? A brání něco, abyste to zkusil právě teď…?“ Zjistil jsem totiž, že překážkou pro naši výzvu není, co si bude myslet můj Jirka, ale co si myslím já!

Díky, Pane Ježíši, že nás učíš téhle odvaze jasných výzev. Ty jsi své výzvy vyjadřoval spoustě svých obyčejných současníků, ale taky řadě farizeů, kněží, šéfovi celníků, hodnostáři Nikodémovi a nakonec i Pilátovi…